Sygn. XXV C 579/18

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Pogorzelska
Protokolant:	stażysta Dominika Minasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa B. E.

przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

I. umarza postępowanie w zakresie żądania ustalenia nieważności ewentualnie nieistnienia umowy wobec cofnięcia pozwu w tej części ze zrzeczeniem się roszczenia

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od powoda B. E. na rzecz pozwanego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 5 417 zł. (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XXVC 579/18

UZASADNIENIE

Powód B. E. pozwem z dnia 16.08.2017r. , skierowanym przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Banku na swoją rzecz kwoty 25 057,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 maja 2017r. do dnia zapłaty oraz kwotę 6612,53 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2maja 2017r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania , w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2 –krotności minimalnej stawki określonej w normach przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał ,iż w dniu 4.09.2006r. zawarł z (...) Bank (...) S.A. , poprzednikiem prawnym pozwanego Banku , umowę kredytu hipotecznego.

Przyczyną dochodzonych w pozwie kwot jest , zdaniem powoda , złotowy charakter umowy kredytu i brak podstaw do uzależnienia kwoty kredytu i rat kredytowych od kursu CHF ewentualnie nieważność umowy. W tym zakresie powód powołał się na treść art. 69 ust1 i ust 2 pkt. 2 ustawy Prawo bankowe oraz na treść art. 358 § 1 k.c. , który określa zasadę walutowości. Zdaniem powoda Bank w umowie kredytu nie zobowiązał się do oddania do dyspozycji kwoty środków pieniężnych , a wskazana w umowie kwota wyrażona w CHF nie była kwotą środków pieniężnych , jaką powód mógł dysponować. Umowa nie gwarantowała powodowi ,ze będzie mógł dysponować środkami w kwocie 452 563,95 CHF , skoro kwota ta została uzależniona od równowartości kwoty 1 148 200, 00 zł. W ocenie powoda te postanowienia umowne pozostają w sprzeczności z konstrukcją umowy kredytu wyrażoną w art. 69 ust 1 ustawy Prawo

Bankowe , wobec tego przedmiotową umowę należałoby określić jako nienazwaną , nieujętą w katalogu czynności wymienionych w art. 5i6 ustawy Prawo Bankowe, co oznaczałoby nieważność takiej umowy. Na tej podstawie powód uznał ,iż jego świadczenie było nienależne i w związku z tym podlega zwrotowi na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Powód określił ,iż dochodzona przez niego kwota 25 057,54 zł. stanowi wierzytelność powoda wobec pozwanego odpowiadającą różnicy między sumą kwot pieniężnych uzyskanych przez Bank od powoda w walucie PLN tytułem spłaty rat kredytowych w okresach : od 1.09.2007r. do 31 03.2009r. , od 1 .05.2009r. do 31 .07.2010r. , oraz spłaty w we wrześniu 2010r. i we wrześniu 2012r. , a sumą kwot pieniężnych , które winny być w rzeczywistości uiszczone za ten okres , czyli uznania niniejszego kredytu za kredy złotowy , nie uzależniony od waluty CHF. Konsekwentnie w takiej sytuacji bank nie był uprawniony do uzależnienia wysokości rat kredytowych i kwoty kredytu od kursu CHF , przy jednoczesnym oprocentowaniu kredytu na zasadach wskazanych w umowie tj. w oparciu o zmienną stopę LIBOR 6M dla waluty CHF. W takiej sytuacji wysokość rat kredytowych , w ocenie powoda, powinna być wyliczona w złotówkach na podstawie wypłaconej kwoty kredytu , sukcesywnie pomniejszonej o dokonywane spłaty.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 25 057,54 zł. z tytułu zwrotu nienależnego świadczenia na podstawie art. 410 § 2 k.c.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie kwoty 6612,53 CHF. Konsekwencją żądania zwrotu tej kwoty było uznanie przez powoda charakteru złotowego umowy o kredyt hipoteczny. Dochodzona kwota stanowi różnicę pomiędzy sumą kwot wpłaconych przez powoda a kwotami , które zdaniem powoda, powinien był płacić bez przeliczania rat kapitałowo – odsetkowych na kwoty we CHF i odwrotnie , gdyż nie był w umowie ustalony kurs , po którym miałaby być przeliczana płatność dokonywana w walucie CHF na PLN. Zdaniem powoda świadczenie wyżej wskazane było świadczeniem nienależnym i w związku z tym , na podstawie art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 2 k.c. , powinno być powodowi zwrócone.

Pozwany Bank (...) S.A. powództwa nie uznał i wniósł o jego oddalenie oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu. Bank zaprzeczył wszelkim twierdzeniom Powoda, które nie zostały wprost przyznane w odpowiedzi na pozew oraz zakwestionował roszczenie zarówno co do zasady , jak i co do wysokości.

W uzasadnieniu stanowiska pozwany podkreślił ,iż świadczenie kredytowe banku zostało w sposób jasny i zrozumiały określone w przedmiotowej umowie. Wynika z niego ,że przedmiotem umowy jest kredyt walutowy wyrażony we CHF , a nie kredyt złotowy. O charakterze walutowy tej umowy świadczy wiele jej postanowień , a mianowicie ; walutowy charakter hipoteki , to ,że powód poddał się egzekucji również do kwoty wyrażonej w CHF, rachunek związany z umową kredytową był prowadzony w CHF , przewalutowanie nastąpiło tylko i wyłącznie z inicjatywy powoda , bowiem powód miał możliwość wyboru waluty.

Pozwany Bank podkreślił ,że umowa , której stroną jest powód jest umową walutową, a więc nie może być mowy o waloryzacji kwoty kredytu. Pomimo ,że został wypłacony w PLN , to nadal pozostał kredytem w CHF , na co jednoznacznie wskazują zawarte w umowie postanowienia dotyczące waluty kredytu (pkt. 1 Umowy) , czy waluty hipoteki (pkt.9 .1.) Umowa przewidywała ,iż kwota udzielonego powodowi kredytu będzie spłacana w walucie CHF , na rachunek bankowy prowadzony w walucie CHF. W tej sytuacji nie dochodziło do żadnej waloryzacji z PLN na CHF , ponieważ świadczenia stron zostały bezpośrednio w CHF.

Pozwany Bank podkreślił ,iż Bank dbał , aby kredytobiorca otrzymał pełną i przejrzystą informację na temat zawieranej umowy. Ponadto czas między złożeniem wniosku kredytowego a zawarciem umowy był wystarczający , by zapoznać się z treścią umowy i regulaminu , stanowiącego integralną jej część. Pozwany bank twierdził ,iż na etapie zawierania umowy bank informował kredytobiorcę o obowiązującej w banku procedurze ustalania kursów kupna i sprzedaży walut , a kredytobiorcy były przekazywane informacje na temat Tabeli kursów oraz dane dotyczące ryzyka kursowego.

Pismem z dnia 13 marca 2018r. powód dodatkowo wniósł o ustalenie nieważności umowy o kredyt hipoteczny nr (...)/ H./ (...) zawartej w dniu 4 września 2006r. , ewentualnie o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego wynikającego

z w/w umowy. Na rozprawie w dniu 31 stycznia 2019r. powód cofnął pozew w zakresie roszczenia o ustalenie ze zrzeczeniem się roszczenia.(304- 304 verte).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 września 2006r. powód B. E. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt hipoteczny nr (...)/(...) (...). Przedmiotem umowy było udzielenie powodowi kredytu hipotecznego w kwocie 452 563,95 CHF , przeznaczonej na zakup lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...). Okres kredytowania został ustalony do dnia 5 kwietnia 2023r.

Uruchomienie kredytu nastąpić miało najpóźniej do dnia 28 lutego 2007r. , w transzach , w kwocie nie większej niż 1.148 200,00 zł. Pierwsza transza ,wynikająca z zaświadczenia wystawionego przez urząd Miasta st. W. , miała być przekazana na rachunek bankowy wskazany w tym oświadczeniu tytułem spłaty zobowiązań finansowych zbywcy wobec (...) W. , pozostała zaś kwota na rachunek zbywcy wskazany w akcie notarialnym. Warunkiem uruchomienia kredytu , poza obowiązkami wymienionymi w pkt. 5.3 umowy, było złożenie przez powoda dyspozycji uruchomienia kredytu na formularzu bankowym.

Zasady oprocentowania kredytu hipotecznego zostały ustalone w pkt.6 umowy, który stanowi ,iż oprocentowanie kredytu równe jest stopie bazowej oprocentowania , którą stanowi LIBOR dla 6 miesięcznych depozytów w CHF powiększonej o: 0,80 punkty procentowe marży. W dniu sporządzenia umowy oprocentowanie kredytu wynosiło 2,53 % .

Strony w umowie ustaliły ,iż kredyt będzie spłacany w 199 ratach kapitałowych rosnących tj. w równych ratach kapitałowo – odsetkowych. Wysokość rat kredytu i odsetek określona miała być w harmonogramach spłat , które niezwłocznie miały być przekazane kredytobiorcy po uruchomieniu kredytu w całości albo po upływie ostatecznego terminu na uruchomienie kredytu. Raty kredytu i odsetek wymagalne są co miesiąc w piątym dniu miesiąca.

Strony umówiły się , że spłata należności następuje z rachunku prowadzonego w CHF i zasilanego wyłącznie środkami w walucie , w której jest prowadzony. Kredytobiorca zobowiązał się zapewnić na rachunku wystarczającą kwotę środków do pokrycia wymagalnych należności banku z tytułu kredytu.

Zabezpieczenie kredytu stanowią : ustanowiona na kredytowanej nieruchomości hipoteka zwykła w kwocie 452 563,95 CHF i hipoteka kaucyjna do kwoty 34 349,60 CHF .

Ponadto zabezpieczeniem spłaty kredytu było ubezpieczenie w Towarzystwie (...) S.A. na zasadach określonych w umowie.

W pkt. 12 przedmiotowej umowy strony ustaliły możliwość zmiany waluty kredytu z waluty obcej na PLN lub wydłużenia okresu kredytowania w przypadku , gdy na skutek zmiany kursu walut lub ryzyka zmiany oprocentowania może nastąpić zagrożenie zdolności kredytowej kredytobiorcy. Zmiany waluty kredytu lub wydłużenie okresu kredytowania miałyby na celu poprawę zdolności kredytowej kredytobiorcy i nie miały wiązać się dla niego z obowiązkiem zapłaty prowizji lub opłat. W przypadku decyzji banku o zmianie waluty kredytu lub wydłużenia okresu kredytowania , kredytobiorcy przysługiwało prawo wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia , w terminie 14 dni od otrzymania zawiadomienia o zmianie waluty lub wydłużeniu okresu kredytowania.

W pkt. 12.5 powód potwierdził , jest świadomy ryzyka zaciągania kredytu w walutach obcych , które wynika z możliwości zmiany kursu waluty kredytu wobec PLN lub zmiany oprocentowania waluty obcej , których skutkiem może być zagrożenie jego zdolności kredytowej spowodowane istotnym podwyższeniem wartości kredytu i odsetek do spłaty.

Ponadto powód upoważnił Bank do obciążania rachunku do wysokości dostępnego salda wszelkimi kwotami wymagalnych należności wynikających z umowy , w szczególności kwotami rat kredytu i odsetek , prowizji i opłat

oraz kosztami ustanowienia i utrzymania zabezpieczeń kredytu , w tym kwotami składek ubezpieczeniowych . W przypadku , gdy rachunek prowadzony jest w innej walucie niż waluta wymagalnych należności , obciążenie następuje po przewalutowaniu . Powód zobowiązał się utrzymać na rachunku środki wystarczające do pokrycia w terminie wszystkich wymagalnych kwot należności wynikających z umowy. Zgodnie z § 2 pkt.20 Regulaminu Produktów K.(...) w (...) Bank S.A. przewalutowanie to wymiana waluty dokonywana przez Bank i za jego zgodą , po obowiązującym w banku w dniu dokonania wymiany kursie kupna/ sprzedaży walut lub w przypadku wymiany waluty obcej na inną walutę obcą , po kursie krzyżowym ; obowiązujące w banku kursy wymiany walut dostępne są w jednostkach banku , na stronie internetowej , w centrum telefonicznym ,lub udostępnione przez Bank w inny sposób. (k- 66-72).

W pkt. 13.4 strony ustaliły , iż w sprawach nieuregulowanych w umowie zastosowanie mają postanowienia „ Regulaminu Produktów kredytowych dla Klientów indywidualnych" , który stanowi integralną część umowy. Powód oświadczył, iż otrzymał , zapoznał się i akceptuje warunki regulaminu , a także potwierdza dotyczące go zobowiązania , oświadczenia i zapewnienie w nim zawarte (umowa o kredyt hipoteczny k- 31-34).

Powód w dniu 4 września 2006r. podpisał oświadczenie o ustanowieniu hipoteki (k-36). Tego samego dnia powód wystawił weksel własny niezupełny na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą we W. i podpisał deklarację wekslową(k-37). Ponadto powód złożył oświadczenie o podaniu się egzekucji , z którego wynika ,iż bank może wystawić bankowy tytuł egzekucyjny do kwoty zadłużenia dłużnika wobec banku w wysokości 678 845,93 CHF.(k-38).

Przed zawarciem przedmiotowej umowy powód zapoznał się z przedstawioną przez Bank informacją pisemną z dnia 21 czerwca 2006r. , skierowaną do wnioskodawców ubiegających się o kredyt mieszkaniowy, kredyt konsolidacyjny , pożyczkę hipoteczną indeksowaną kursem waluty obcej. Bank , między innymi poinformował , że w przypadku kredytów walutowych kredytobiorca ponosi ryzyko kursowe , co oznacza , że zarówno rata kredytu , jak i wysokość zadłużenia tytułem zaciągniętego kredytu – przeliczona na PLN na dany dzień – podlega ciągłym wahaniom , w zależności od aktualnego kursu waluty. Rzeczywiste koszty obsługi długu mogą się okazać znacząco wyższe od wcześniej założonych. (k- 194).

Powód w dniu 13 września 2006r. złożył do Banku dyspozycję uruchomienia kredytu w kwocie 692 108 ,35 zł. (k- 192). Otworzył , zgodnie z umową , w Banku walutowy rachunek bankowy nr (...) prowadzony w CHF. Z historii rachunku wynika , że w okresach od listopada 2006r. do sierpnia 2007r. , w kwietniu 2009r. , od sierpnia 2010r. do sierpnia 2012 r. , od października 2012r. do grudnia 2017r. spłata rat kapitałowo- odsetkowych przez powoda następowała bezpośrednio w CHF poprzez wpłaty własne lub przelewami. W pozostałych okresach , w których powód nie zapewnił na rachunku walutowym środków wystarczających na spłatę raty kredytu , Bank dokonywał przeliczenia na PLN , zgodnie z postanowieniami Regulaminu. W tej sytuacji Bank raty pobierał z rachunku bankowego prowadzonego w PLN o numerze (...) , przeliczając je na złote. Pobranie rat kredytu z rachunku bankowego prowadzonego w PLN miało miejsce w okresach: od września 2007r. do marca 2009r. , od maja 2009r. do lipca 2010r. , we wrześniu 2012r. (wyciąg z rachunków bankowych)

Powód pismem z dnia 21 kwietnia 2017r. wezwał pozwany Bank do zapłaty kwoty 266155,26 zł. oraz kwoty 228187,30 CHF , stanowiących równowartość środków pieniężnych pobranych od powoda w okresie od dnia 5 października 2006r. do dnia 6 marca 2017r. tytułem spłaty rat kredytowych. Podstawą tego żądanie było uznanie przez powoda , że przedmiotowa umowa o kredyt hipoteczny jest nieważna, a więc wszystkie wpłaty kwot rat kapitałowo – odsetkowych były świadczeniami nienależnymi i na podstawie art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. podlegają zwrotowi. (k-52).

Powód ponowił wezwanie do zapłaty w piśmie z dnia 14 czerwca 2017r. , które zatytułował „ Przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z wezwaniem do przekazania kopii dokumentów dot. Umowy kredytu" (k-57).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów , które nie były kwestionowane przez strony , częściowo na podstawie zeznań powoda w charakterze strony. Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda , iż nie otrzymał Regulaminu do umowy o kredyt hipoteczny , gdyż przeciwny wniosek wynika z dokumentów , a w nich zawartych oświadczeń powoda ,że takowy Regulamin otrzymał i z nim się zapoznał. Ponadto powód zeznał ,iż Doradca przedstawiał mu umowę o kredyt hipoteczny w walucie CHF jako najbardziej korzystną dla niego i twierdził ,że CHF

jest walutą stabilną i nie niesie niespodzianek. Tymczasem z pisemnej informacji Banku z dnia 26 czerwca 2006r. , pod którą powód się podpisał , wynika że Bank wskazywał na duże ryzyko jakie wiąże się z zawarciem umowy o kredyt hipoteczny w walucie obcej.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego , bowiem w ocenie Sądu , był on nieprzydatny do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Poza tym teza dowodowa nie została sformułowana precyzyjnie. Powód nie wyjaśnił dlaczego , według niego , raty kapitałowo odsetkowe powinny być wyliczone według kursu CHF ogłoszonego przez NBP.

Sąd zważył , co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, wobec czego podlegało oddaleniu w całości.

W ocenie Sądu zarówno roszczenie główne powoda o zasądzenie od pozwanego Banku wpłaconych przez niego kwot wobec nieważności umowy kredytu hipotecznego, jak i roszczenie ewentualne nie mogły zostać uwzględnione, a to z następujących powodów.

Odnosząc się do zarzutu nieważności umowy kredytowej z dnia 4 września 2006r. stwierdzić należy, że w ocenie Sądu twierdzenia strony powodowej w tym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie wskazania wymaga, że zgodnie z art. 353^1 k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Przepisem kompatybilnym z zakreślonymi w art. 353^1 k.c. granicami swobody umów jest art. 58 § 1 k.c. określający skutki przekroczenia przez strony umowy dopuszczalnej swobody kontraktowej. W myśl art. 58 § 1 k.c., czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzą odpowiednie przepisy ustawy. Zgodnie z § 2 ww. artykułu, nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. W myśl § 3 natomiast, jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana. Tym samym, stwierdzić należy, iż norma prawna wprowadzona artykułem 353^1k.c. należy do kategorii iuris cogentis, z czym wiąże się powstanie sankcji nieważności na podstawie art. 58 k.c. w razie naruszenia któregokolwiek z wymienionych w nim kryteriów swobody kontraktowej.

Wskazania wymaga to, że strona powodowa upatrywała podstaw do stwierdzenia nieważności umowy o kredyt hipoteczny przede wszystkim w występującej w jej ocenie sprzeczności postanowień tej umowy z prawem, tj. art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (dalej jako: pr. bank.). Zdaniem powoda, regulacja zawarta w art. 69 ust. 1 pr. bank., określająca elementy konstrukcyjne umowy kredytu, skutkuje niemożliwością wprowadzenia do umowy zapisów wyrażających kwotę udzielanego kredytu w walucie obcej – CHF , a wypłatę kwoty kredytu w walucie PLN , co w istocie powoduje ,że mamy do czynienia z umową zawartą w złotych polskich , która przewiduje indeksację do waluty obcej jaką jest CHF . Konsekwencją zaś zastosowania mechanizmu indeksacji w przedmiotowej umowie kredytowej jest nieuprawnione wzbogacenie się pozwanego banku względem powodów.

W ocenie Sądu, powyższe stanowisko strony powodowej nie zasługuje na aprobatę.

Po pierwsze wskazać należy, iż art. 69 ust. 1 pr. bank., w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przedmiotowej umowy kredytowej (Dz.U. Dz.U.2002.72.665) stanowił, iż przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego

kredytu. W myśl art. 69 ust. 2 pr. bank. natomiast, umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

1) strony umowy,

2) kwotę i walutę kredytu,

3) cel, na który kredyt został udzielony,

4) zasady i termin spłaty kredytu,

5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany,

6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu,

7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu,

8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych,

9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje,

10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Analiza umowy o kredyt hipoteczny z dnia 4 września 2006r. pozwala przyjąć ,iż zawiera ona wszystkie niezbędne elementy wyrażone w treści powołanego wyżej przepisu. Świadczenie kredytowe zostało w sposób jasny i zrozumiały określone w umowie. Bank zobowiązał się do udzielenia kredytu w walucie obcej – CHF , a nie w PLN. Została w umowie ustalona przez strony kwota i waluta kredytu wyrażona w CHF. Trzeba zatem przyjąć ,że przedmiotem umowy jest kredyt walutowy wyrażony w CHF. O charakterze walutowym tego kredytu świadczą także inne postanowienia umowy. Strony w umowie ustaliły , iż hipoteka zwykła i hipoteka kaucyjna będzie wyrażona w kwotach CHF. Ponadto powód złożył oświadczenie ,na mocy którego poddał się egzekucji na rzecz Banku , upoważniając do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty wyrażonej w CHF.

Zasadnicze znaczenie dla ustalenia walutowego charakteru udzielonego kredytu ma postanowienie zawarte w pkt.8.8 umowy , które obliguje powoda do spłaty kredytu na wskazany w tym postanowieniu rachunek , który jest rachunkiem w CHF i jest zasilany wyłącznie środkami w tej walucie.

Należy podkreślić , iż postanowienie zawarte w pkt. 5.2 umowy , zgodnie z którym uruchomienie kredytu nastąpi w transzach , jednak w kwocie nie większej niż 1 148 200,00 zł. , nie wpływa na walutowy charakter kredytu. Jest to postanowienie techniczne dotyczące samej wypłaty kwoty kredytu. To powód składając dyspozycję wypłaty środków z umowy kredytowej wskazywał walutę tej wypłaty. Wniósł o wypłatę kwoty w PLN. Możliwość wyboru waluty przewidywał § 2 ust.5 Regulaminu , który stanowi, iż jeżeli zgodnie z dyspozycją kredytobiorcy wypłata środków uruchomionego (...) ma nastąpić w innej walucie niż waluta (...)określona w umowie , to następuje to po przewalutowaniu . Przewalutowanie następuje po kursie obowiązującym w momencie zaksięgowania dyspozycji Uruchomienia (...).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie mamy do czynienia z kredytem hipotecznym walutowym , bowiem Bank zobowiązał się udzielić powodowi kredytu w kwocie wyrażonej w CHF , a powód zobowiązał się do spłaty tego kredytu w ratach kapitałowo odsetkowych także wyrażonych w CHF. Tylko od powoda zależało czy będzie wpłacał kwoty rat w walucie CHF na rachunek walutowy wskazany w umowie czy też , w przypadku braku środków na rachunku walutowym , Bank zgodnie z umową , będzie pobierał środki z rachunku złotowego i dokonywał przewalutowania na zasadach określonych w Regulaminie. Powód był świadomy ryzyka , jakie wiązało się ze zmianami kursowymi i wiedział ,że najkorzystniejszym sposobem spłaty kredytu było zagwarantowanie środków w CHF na

koncie walutowym. W takiej sytuacji powód sam kupował środki w walucie CHF w kantorze ,po cenie którą uznał za najbardziej korzystną.

Należy jednak podkreślić to, że kwestia dopuszczalności zawierania umów kredytowych indeksowanych do waluty obcej nie budzi wątpliwości, a to wobec stanowiska zajętego w tej kwestii przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 stycznia 2016 r., sygn. I CSK 1049/14 (M. Pr. Bank. 2017/2/16-24). W wyroku tym, Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, iż: „Umowa kredytu bankowego jest umową nazwaną (art. 69 Pr. bank.). (...) Jej elementów konstrukcyjnych należy poszukiwać w art. 69 ust. 1 Pr. bank., zgodnie z którym bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej i zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty. Oznacza to, że - używając syntetycznej formuły - bank zobowiązuje się do wydania określonej sumy pieniężnej, a kredytobiorca do zwrotu wykorzystanej sumy kredytu i zapłacenia odsetek kapitałowych. Zawarta przez strony umowa kredytu hipotecznego stanowi - jak określił ją pozwany Bank - "umowę kredytu indeksowanego". Bank wydaje kredytobiorcy określoną sumę kredytową w złotych, przy czym jej wysokość jest określana (indeksowana) według kursu danej waluty (np. euro) w dniu wydania (indeksowanie do waluty obcej po cenie kupna). Ustalenie takie następuje też w celu określenia wysokości rat kredytowych, do których kredytobiorca będzie zobowiązany w okresie trwania stosunku kredytowego. W dniu płatności konkretnych rat taka rata jest przeliczana zgodnie z umową na złote stosownie do kursu danej waluty, tj. po kursie jej sprzedaży kontrahentowi banku. Tak ujęta umowa kredytu indeksowanego mieści się w konstrukcji ogólnej umowy kredytu bankowego i stanowi jej możliwy wariant (art. 353^1 k.c. w związku z art. 69 Pr.bank.). Nie ma zatem podstaw do twierdzenia (...) że w obrocie prawnym doszło do wykształcenia się jakiegoś odrębnego, oryginalnego typu umowy bankowej, powiązanej w sposób szczególny z kursem złotego do walut obcych w chwili wydania i zwrotu sumy kredytowej i tym samym zakładającej szczególny sposób określania wysokości zadłużenia kredytobiorcy w stosunku kredytowym. W zakresie umowy kredytu indeksowanego także dochodzi do wydania sumy kredytu kredytobiorcy i zwrotu wykorzystanej sumy kredytu z reguły w ratach kredytowych w dłuższych odcinku czasowym. Dla kredytobiorcy istotne znaczenie ma z reguły wysokość rat spłacanych w poszczególnych okresach ich spłat. Kredytobiorca zwraca kredytodawcy wykorzystaną sumę kredytu, przy czym w związku z kursem waluty obcej suma ta może być wyższa odpowiednio do relacji do waluty obcej, gdyż suma wykorzystana w dniu wykonywania umowy kredytu hipotecznego może mieć inną wartość rynkową w wyniku indeksacji walutowej. Innymi słowy, kredytobiorca może być zobowiązany do zwrotu bankowi sumy pierwotnie wykorzystanego kredytu, ale taka wykorzystana suma - w całości lub części - może mieć inną (wyższą) wartość rynkową w okresie spłaty kredytu.”.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, w pełni podziela zaprezentowane powyżej stanowisko Sądu Najwyższego. Należy zatem opowiedzieć się za dopuszczalnością zawarcia przez umowy o kredyt indeksowany do waluty franka szwajcarskiego. Za stanowiskiem takim przemawia również wprowadzona ustawą z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2011 r., nr 165, poz. 984) nowelizacja ustawy Prawo bankowe. Nowelizacją tą, w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.) wprowadzono m.in. następujące zmiany: w art. 69 ust. 2 po pkt 4 dodano pkt 4a w brzmieniu:„4a) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu,”, zaś w art. 69 po ust. 2 dodano ust. 3 w brzmieniu: „3. W przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, kredytobiorca może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz dokonać przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie. W tym przypadku w umowie o kredyt określa się także zasady otwarcia i prowadzenia rachunku służącego do gromadzenia środków przeznaczonych na spłatę kredytu oraz zasady dokonywania spłaty za pośrednictwem tego rachunku.”. Co istotne, w wyroku z dnia 19 marca 2015 r., sygn. IV CSK 362/14 (LEX nr 1663827) Sąd Najwyższy wskazał, że: „Ideą dokonania nowelizacji prawa bankowego ustawą z dnia 29 lipca 2011 r. było utrzymanie funkcjonujących na rynku kredytów denominowanych według nowych zasad. Do prawa bankowego został wprowadzony m.in. art. 69 ust. 2 pkt 4a, zgodnie z którym umowa kredytu powinna określać w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany

walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu. W myśl art. 4 noweli w przypadku kredytów lub pożyczek pieniężnych zaciągniętych przez kredytobiorcę lub pożyczkobiorcę przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (co nastąpiło w dniu 26 sierpnia 2011 r.) ma zastosowanie art. 69 ust. 2 pkt 4a oraz art. 75b prawa bankowego, w stosunku do tych kredytów lub pożyczek pieniężnych, które nie zostały całkowicie spłacone - do tej części kredytu lub pożyczki, która pozostała do spłacenia. W tym zakresie bank dokonuje bezpłatnie stosownej zmiany umowy kredytowej lub umowy pożyczki.". Z powyższego wynika jednoznacznie, iż na podstawie ww. nowelizacji, w przypadku umów kredytowych zawartych przed datą jej wejścia w życie , w zakresie niespłaconej części kredytu, bank dokonuje stosownej zmiany zapisów umownych. Tym samym brak jest podstaw do stwierdzenia, aby wprowadzona nowelizacja, a tym samym wyrażona wprost legalna możliwość zawierania umów kredytowych indeksowanych, nie obejmowała umów zawartych przed wejściem w życie w/w nowelizacji.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu nawet gdyby przyjąć ,iż niniejsza umowa o kredyt hipoteczny zawierała w sobie klauzulę indeksacyjną , wbrew stanowisku strony powodowej, należałoby uznać ją za zgodną z prawem (art. 69 pr. bank.), a tym samym nienaruszającą zasady swobody zawierania umów. Należy podkreślić ,iż umowa o kredyt hipoteczny z dnia 4 września 2006r. zawiera postanowienia przedmiotowo istotne, wskazane w przytoczonym już powyżej art. 69 ust. 1 pr. bank.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą podstawy do uznania, aby przedmiotowa umowa kredytowa została zawarta z naruszeniem swobody kontraktowej (w tym w szczególności z przepisami prawa, w tym art. 69 pr. bank.), co prowadziłoby do jej bezwzględnej nieważności na podstawie art. 58 § 1 k.c.

Odnosząc się do roszczenia o zapłatę z tytułu zwrotu kwot nadpłaconych przez powoda na skutek zastosowania przez pozwanego niedozwolonych postanowień umownych i praktyk dotyczących kursu walutowego, wskazać należy, iż dla rozstrzygnięcia zasadności tego roszczenia w pierwszej należności zbadania wymagało to, czy postanowienia zawarte przez pozwanego w umowie kredytowej z dnia 4 września 2006r. uznać należy za postanowienia niedozwolone w myśl art. 385^1 k.c. Powód wskazał na abuzywność postanowień zawartych w § 4 ust 5 w zw. z § 2 ust 20 Regulaminu i § 9 ust 4 Regulaminu.

Zgodnie z art. 385^1 § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Co istotne, w myśl § 3 ww. artykułu, nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W tym miejscu w pierwszej kolejności zważyć należy na to, że zdaniem Sądu błędne jest stanowisko powoda co do tego, że kredyt udzielony mu przez pozwanego na podstawie przedmiotowej umowy kredytowej jest kredytem indeksowanym do waluty obcej (franka szwajcarskiego). W ocenie Sądu, zapisy przedmiotowej umowy jednoznacznie wskazują bowiem na to, że kredyt udzielony powodom jest kredytem walutowym (a więc kredytem udzielonym we frankach szwajcarskich – CHF). Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z pkt. 1 umowy, kwota udzielonego kredytu wynosiła kwotę 452.563,95 CHF. Jednocześnie, powód zobowiązali się do spłacania kredytu również we frankach szwajcarskich. Zgodnie z pkt. 8.8 umowy, spłata należności z tytułu kredytu następować miała ze wskazanego rachunku bankowego, który prowadzony był w CHF i miał być zasilany wyłącznie środkami w walucie, w której jest prowadzony. Kredytobiorcy zobowiązali się do zapewniania na rachunku wystarczającej kwoty środków do pokrycia wymagalnych należności banku z tytułu kredytu. Wynika z tego zatem jednoznacznie, że powodowie zaciągnęli kredyt w CHF i zobowiązali się do spłaty kredytu właśnie w takiej walucie.

Co także istotne, oprocentowanie kredytu zgodnie z pkt 6.1 umowy, oparte zostało na stopie bazowej LIBOR, która stanowi podstawę wyznaczania oprocentowania kredytów walutowych. Nadto, jako zabezpieczenie udzielonego kredytu w myśl pkt 9.1. umowy ustanowione zostały m.in. hipoteki, których kwota również została określona we frankach szwajcarskich.

Na uwagę zasługuje również to, że jak wynika z zeznań powoda był on w pełni świadomy faktu zawarcia umowy walutowej i świadomie zgodził się na możliwe konsekwencje związane z kredytem walutowym. Powód miał możliwość zaciągnięcia kredytu w złotówkach jednak zdecydował się na kredyt walutowy. Powód jeszcze przed podpisaniem umowy , bo w dniu 21 czerwca 2006r. podpisał oświadczenie ,że zapoznał się informacją Banku na temat ryzyka kursowego jakie wiąże się z umową o kredyt walutowy. W piśmie tym Bank wskazał , iż rzeczywiste koszty obsługi długu mogą się okazać znacząco wyższe od wcześniej założonych. Namawiał powoda , aby przed podjęciem decyzji o wyborze waluty kredytu zapoznał się z aktualnymi prognozami dotyczącymi kursu danej waluty , sporządzonymi przez analityków finansowych , do zapoznania się z historycznymi danymi na temat zmian kursów walut , które w danym okresie mogą być korzystne dla klienta, a w innym mogą być niekorzystne , a także do uważnego porównania wysokości miesięcznych rat w PLN i w walucie obcej. Powód zatem miał bardzo dużo czasu (umowę zawarł w dniu 4 września 2006r.) aby zastanowić się czy zawrzeć umowę o kredyt hipoteczny w walucie obcej przy świadomości ryzyka jakie niesie tego typu umowa. Powód uznał ,że korzyści z zawarcia umowy o kredyt hipoteczny w walucie CHF są dla niego bardziej znaczące niż ryzyko. W momencie zawierania umowy powód określił przedmiotową umowę jako dobrą. Zawierając umowę był świadomy tego, że kurs franka może ulec zmianie. Zdecydował się na zawarcie umowy kredytowej z pozwanym bankiem, ponieważ korzystniejsze oprocentowanie w stosunku do kredytu złotowego ,powodowało niższą ratę kapitałowo odsetkową niż w przypadku zawarcia umowy o kredyt hipoteczny w PLN.

Wskazania wymaga to, że jak już podano powyżej, zgodnie z pkt. 8.8 umowy, powód zobowiązany był do dokonywania spłaty kredytu we franku szwajcarskim. W tym celu zobowiązany był do zapewnienia istnienia środków przeznaczonych na ten cel na rachunku prowadzonym we frankach szwajcarskich. W przypadku braku środków zgromadzonych na rachunku frankowym, powód w pkt. 13.2 umowy upoważnił bank do pobierania na spłatę jego zobowiązań środków zgromadzonych na innym rachunku. W przypadku gdy rachunek ten prowadzony jest w innej walucie niż waluta wymagalnych należności, obciążenie następować miało natomiast po przewalutowaniu. Co przy tym istotne, jak przyznał powód, w momencie zawierania umowy był on informowany o tym, że jest zobowiązany do spłacania przedmiotowego kredytu w CHF oraz do prowadzenia rachunku we frankach szwajcarskich, natomiast w sytuacji braku zapewnienia przez powoda środków na rachunku frankowym, bank pobiera należności z konta złotówkowego. Jednocześnie, powód przyznał, że część rat spłacał w walucie CHF, a część należności była pobierana przez Bank z rachunku złotówkowego powoda. Załączonych do akt niniejszej sprawy wyciągów z rachunków bankowych powoda wynika ,że powód od początku wiedział ,że może spłacać raty w CHF , bowiem pierwszą ratę kapitałowo - odsetkową , w listopadzie 2006r., wpłacił w walucie CHF i kolejne raty , aż do sierpnia 2007r. były uiszczane w CHF. Później były miesiące , w których powód spłacał raty w złotówkach i w CHF.

Zważyć przy tym należy, że powód otrzymał harmonogram spłat rat kredytowych, w związku z czym był świadomy tego, jaką kwotę i w jakim terminie ma zapewnić na rachunku prowadzonym we frankach szwajcarskich, w celu zapewnienia bieżącej spłaty kredytu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w ocenie Sądu stwierdzić należy, iż przy zawieraniu przedmiotowej umowy, powód miał pełną świadomość treści zawieranej umowy, jej postanowień i związanych z nimi konsekwencji. W ocenie Sądu nie zasługuje zatem na uwagę twierdzenie powoda, że postanowienia umowy kredytu wskazujące na jego walutowy charakter były pozorne. Zdaniem Sądu postanowienia przedmiotowej umowy kredytowej odpowiadały charakterowi tej umowy tj. umowy kredytu walutowego.

Sąd podziela przy tym także stanowisko strony pozwanej, iż na walutowy charakter kredytu nie wpływa sposób wypłaty kredytu określony w pkt 5.2 umowy, a więc to, że uruchomienie kredytu nastąpić miało w transzach. Faktem jest, iż wypłata kwoty kredytu wypłacona została w walucie złotych polskich, jednak zważyć należy, że sposób wypłaty

wynikał z dyspozycji złożonej przez powoda w dyspozycji uruchomienia kredytu. Niewątpliwie, dokonanie wypłaty w złotych polskich było również korzystniejsze dla powoda ze względów praktycznych. Zważyć przy tym należy, że powód nie udowodnił wysokości ewentualnej różnicy pomiędzy kwotą udzielonego kredytu a kwotą faktycznie wypłaconą powodowi . Strona powodowa nie wykazała tej okoliczności , a w szczególności nie sformułowała tezy dowodowej w odpowiedni sposób.

Zdaniem Sądu, postanowienia wskazywane przez stronę powodową nie stanowią niedozwolonych postanowień umownych. Mając na uwadze całokształt okoliczności danej sprawy, zdaniem Sądu nie sposób uznać, aby postanowienia te kształtowały prawa i obowiązki powoda w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami albo aby rażąco naruszały jego interesy . Zważyć należy, iż Sąd podziela bowiem stanowisko strony pozwanej co do tego, że powód miał pełną świadomość zasad, na jakich udzielany był mu kredyt, dobrowolnie i świadomie złożył dyspozycję wypłaty kwoty kredytu w złotych polskich, a co więcej powód świadomie nie realizowali postanowień umowy w przedmiocie dokonywania spłat kredytu we frankach szwajcarskich, pozostawiając bankowi ściąganie należności ze złotówkowego rachunku powoda i dokonywania przewalutowania według kursów banku. Zdaniem Sądu, dokonując w niniejszej sprawie incydentalnej kontroli postanowień umownych i mając tym samym na uwadze przede wszystkim okoliczności sprawy niniejszej, niezasadne jest stwierdzenie jakoby postanowienia te naruszały uzasadniony interes powoda.

Odnosząc się do kwestii przewalutowania dokonywanego przez bank, ponownie należy zważyć, iż dokonywanie przewalutowania kwot pobieranych przez bank z rachunku złotówkowego powodów na spłatę ich zobowiązań kredytowych wynikało wyłącznie z faktu niewykonywania umowy kredytowej przez powoda w sposób należyty. Powód zobowiązany do spłaty rat kredytowych we franku szwajcarskim, dobrowolnie i świadomie odstąpił od tego, decydując się na dokonywanie wpłat na rachunek złotówkowy i wyrażając w ten sposób zgodę na przewalutowanie tych środków przez bank według kursu bankowego. Nie ulega wątpliwości to, że powód miał pełną swobodę i możliwość dokonania wymiany waluty samodzielnie, pozyskując ją z innego źródła a następnie dokonania wpłaty tak uzyskanej kwoty w CHF na rachunek frankowy. Powód zrezygnował jednak z takiej możliwości, zgadzając się na dokonanie samodzielnego przewalutowania przez bank.

Jednocześnie zważenia wymaga to, że bank dokonywał przewalutowania przy zastosowaniu kursu krzyżowego określonego w § 2 pkt. 20 Regulaminu produktów kredytowych dla klientów indywidualnych w (...) Bank (...) S.A. . Faktem jest, że powód nie znał dokładnej tabeli kursów obowiązujących w banku. Niemniej jednak, Bank wskazywał w tym postanowieniu , iż obowiązujące w banku kursy walut dostępne są w Jednostkach banku , na stronie internetowej , w Centrum telefonicznym lub udostępnione przez bank w inny sposób.

W ocenie Sądu nie zasadne jest twierdzenie powoda , jakoby Regulamin , który stanowi integralną część umowy nie został przez niego zaakceptowany. Takie oświadczenie pozostaje w sprzeczności z postanowieniem zawartym w umowie. Z pkt. 13.4 umowy wynika ,że powód otrzymał , zapoznał się i akceptuje warunki Regulaminu, a także potwierdza dotyczące go zobowiązania , oświadczenia i zapewnienia w nim zawarte. W tej sytuacji należy uznać ,iż Regulamin był wiążący dla powoda , jako że stanowił integralną część umowy , którą powód zaakceptował podpisując ją.

Niezasadne jest także powoływanie się przez powoda na argumentację odnoszącą się do różnic kursu przy wypłacie i spłacie kredytu. Kurs przy wypłacie kwoty kredytu nie ma żadnego znaczenie w niniejszej sprawie , z tego względu ,że powód dochodzi zwrotu nadpłaconych kwot związanych z dokonywanymi spłatami rat kredytu. Zatem zastosowany przy wypłacie kredytu kurs nie ma znaczenia w kontekście wysokości rat kredytu, które zostały już spłacone. Należy zauważyć ,iż pozwany Bank stosował kurs kupna waluty do wypłaty kredytu , a kurs sprzedaży do ustalenia wysokości rat. Różnicę pomiędzy kursem kupna a kursem sprzedaży waluty stanowi tzw. spread walutowy. Jest to wynagrodzenie Banku należne w ramach rozliczania transakcji walutowych. W niniejszej sprawie powód zobowiązany był do spłaty rat kapitałowo – odsetkowych w CHF na rachunek walutowy prowadzony tylko w tej walucie. Oznacza to ,że gdyby powód przez cały okres kredytowania spłacał raty w ten sposób , postanowienia umowy i Regulaminu dotyczące sytuacji , w której możliwe było przewalutowanie , w ogóle nie dotyczyłby powoda. Regulamin znajduje zastosowanie dopiero wówczas, gdy powód nie zasila rachunku walutowego przewidzianego do spłaty kredytu, tylko świadomie decyduje się

spłatę kredytu z rachunku w PLN z przewalutowaniem na zasadach stosowanych przez Bank. Zatem postanowienia § 9 ust 4 Regulaminu i § 2 pkt.20 Regulaminu nie miałyby żadnego zastosowania w ramach umowy z dnia 4 września 2006r. Zatem nawet gdyby przyjąć , iż co do zasady postanowienia te mogą być uznane za abuzywne , to jednak nie w okolicznościach niniejszej sprawy. Podkreślenia wymaga fakt ,iż w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z waloryzacją kredytu kursem CHF , lecz z umową o kredyt hipoteczny , w której przedmiot umowy został jasno i precyzyjnie określony w walucie CHF. Jeżeli zatem postanowienia umowy i Regulaminum, o których mowa wyżej miały zastosowanie w ramach realizacji umowy kredytowej ,to tylko dlatego , że taka była wola powoda. Nawet , gdyby okazało się ,że spłacanie przez powoda kredytu w PLN było dla niego niekorzystne ze względu na różnice kursowe , które stanowiły wynagrodzenie Banku , to i tak nie można byłoby uznać, iż postanowienia te rażąco naruszają interes powoda jako konsumenta w kontekście przepisu art. $385^{(1)}$ § 1 k.c. W szczególności o abuzywności postanowienia umownego mówimy wówczas ,gdy konsument nie ma żadnego wpływu na treść postanowień umownych , które go bezwzględnie dotyczą. Oznacza to , że nie może pominąć postanowienia umownego podczas całego okresu realizacji umowy kredytowej. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Powód podczas całego okresu kredytowania mógł uniknąć stosowania przez Bank tych postanowień umowy i Regulamninu , które powód w niniejszym postępowaniu uznaje za abuzywne.

W ocenie Sądu nie zasadny jest także zarzut powoda ,iż przedmiotowa umowa narusza zasadę walutowości wyrażoną w przepisie art. 358 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy tj. 4 września 2006r, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych , zobowiązania pieniężne na obszarze Rzeczpospolitej Polskiej mogą być wyrażane tylko w pieniądzu polskim. Z przepisu tego wynika ,że przewiduje on wyjątki od zasady , co oznacza , że wyrażenie zobowiązań pieniężnych w walucie obcej jest możliwe , o ile przewidują to przepisy szczególne.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem strony pozwanej, iż takim szczególnym przepisem jest art. 69 ust 2 pkt.2 Prawa bankowego , określający konieczne elementy , które powinna zawierać umowa kredytu. Między innymi umowa kredytu powinna zawierać kwotę i walutę kredytu. Oznacza to ,że ustawodawca dopuścił możliwość zawierania umowy kredytowej w innej walucie niż PLN , w przeciwnym razie zapis nakazujący określenie waluty kredytu byłby zbędny. Nie ma wątpliwości ,iż przepis art. 69 ust 2 Prawa bankowego jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 358 k.c. , który jest przepisem ogólnym , umieszczonym w kodeksie cywilnym w części ogólne dotyczącej zobowiązań , mającym zastosowanie do wszelkich zobowiązań pieniężnych o charakterze cywilnoprawnym . Natomiast art. 69 ust 2 pkt.2 Prawa bankowego określa konieczne elementy treści stosunku prawnego kredytu bankowego. Zgodnie z § 12 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 września 2002r. zezwolono na dokonywanie w kraju , między rezydentami , rozliczeń w euro i innych walutach wymienionych , o ile jedną ze stron rozliczenia jest konsument w rozumieniu art. 22^{1} ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks Cywilny.

Pozwany Bank złożył zarzut przedawnienia roszczenia.

Roszczeniem o stwierdzenie nieważności umowy , jako roszczenie niemajątkowe samo w sobie nie podlega przedawnieniu. Zgodnie zaś z art. 118 k.c., obowiązującym w dacie zawarcia przedmiotowej umowy kredytowej i dacie wytoczenia powództwa inicjującego niniejsze postępowanie, termin przedawnienia roszczenia o zapłatę wynosi dziesięć lat. W razie natomiast uznania zaskarżonych postanowień umownych za klauzule abuzywne, powodowi przysługiwałoby roszczenie o zwrot nienależnie pobranych przez pozwanego wpłat, stanowiących różnicę między wpłatami uiszczonymi przez powoda a tymi, które byłyby należne z pominięciem przewalutowania . W tym przypadku termin przedawnienia roszczeń wynosi trzy lata, liczony odrębnie dla każdej uiszczonej przez niego raty. Z uwagi na to, że powództwo w niniejszej sprawie zostało wniesione w dniu 16 sierpnia 2017 r., zatem przedawnieniu uległoby roszczenie powoda w zakresie zwrotu nadwyżki rat uiszczonych od momentu zawarcia umowy kredytowej do 16 sierpnia 2014r. r.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W myśl art. 203 § 4 k.p.c., Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy

wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W ocenie Sądu, mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, Sąd nie znalazł podstaw do uznania, aby cofnięcie pozwu przez powoda w zakresie roszczeń ustalenie było niezgodne z prawem lub aby naruszało zasad współżycia społecznego czy też by zmierzało do obejścia prawa. Strona pozwana nie sprzeciwiła się przy tym cofnięciu pozwu przez powoda w tym zakresie. W związku z tym, zdaniem Sądu zatem, czynność strony powodowej w postaci cofnięcia pozwu we wskazanym zakresie była zgodna z prawem, a tym samym dopuszczalna na gruncie art. 203 § 4 k.p.c.

W myśl art. 355 § 1 i 2 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W związku ze skutecznym cofnięciem przez powoda pozwu co do roszczeń o ustalenie , Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie.

Mając na uwadze całokształt poczynionych powyżej rozważań, powództwo podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804).

W myśl art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Mając na uwadze powyższe, w punkcie drugim wyroku Sąd zasądził od powodów na rzecz pozwanego kwotę 5417 zł, obejmującą koszty zastępstwa procesowego poniesione przez stronę pozwaną w niniejszym postępowaniu.

W związku z powyższym, orzeczono jak w sentencji wyroku.